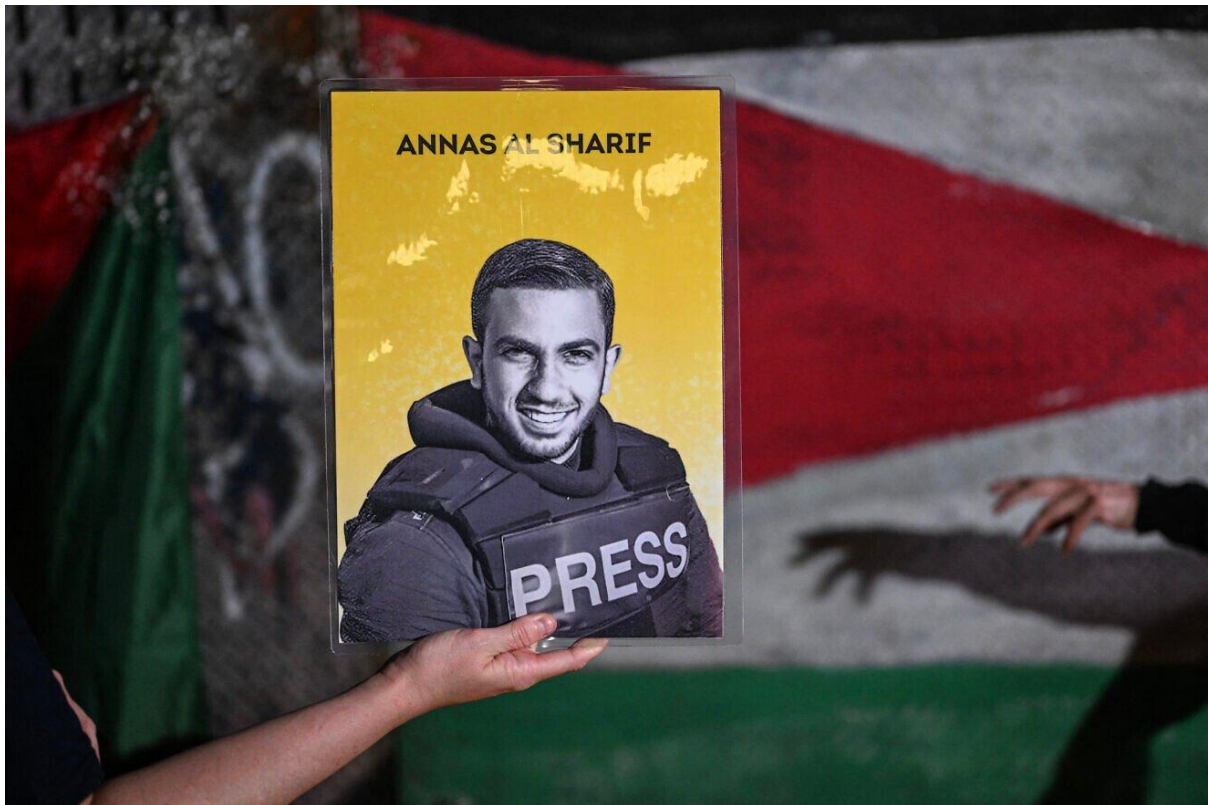

LÄHDE: JNS:n (Jewish News Syndicate)

Hamasin "journalismin" puolustaminen tarkoittaa antisemitististen valheiden levittämistä, ei lehdistönvapautta

Toimittajaksi naamioituneen terroristiagentin kuolema osoittaa, kuinka kansanmurhaliike ja sen liittolaiset naamioivat propagandakoneistonsa.

Nainen pitelee kuvaa Anas al-Sharifista, toimittajasta, joka kuoli Israelin iskussa Gazan kaistalla, kun hän osallistui vigiliaan Mexico Cityssä 12. elokuuta 2025.
Kuva: Yuri Cortez/AFP Getty Imagesin kautta.

Jonathan S. Tobin

-
-

Jonathan S. Tobin on Jewish News Syndicate -lehden päätoimittaja, *The Federalist* -lehden vanhempi avustaja, *Newsweekin* kolumnisti ja monien muiden julkaisujen avustaja. Hän käsittelee Amerikan poliittista näyttämöä, ulkopolitiikkaa, Yhdysvaltain ja Israelin suhteita, Lähi-idän diplomatiaa, juutalaista maailmaa ja taiteita. Hän isännöi JNS "Think Twice" -podcastia, sekä viikoittaista video-ohjelmaa että "Jonathan Tobin Daily" -ohjelmaa, jotka ovat saatavilla kaikilla tärkeimmillä äänialustoilla ja YouTubeissa. Aiemmin hän oli *Commentary*-lehden päätoimittaja, sitten vanhempi verkkotoimittaja ja johtava poliittinen bloggaaja. Sitä ennen hän oli *The Jewish Exponent* -lehden päätoimittaja Philadelphiassa ja *Connecticut Jewish Ledgerin* toimittaja. Hän on voittanut yli 60 palkintoa kommentoinnista, taidekriitistä ja muusta kirjoittamisesta. Hän esiintyy säännöllisesti televisiossa kommentoimassa

politiikkaa ja ulkopolitiikkaa. Hän syntyi New Yorkissa ja opiskeli historiaa Columbian yliopistossa.

(14. elokuuta 2025 / JNS)

*Al Jazeera*n kirjeenvaihtajan Anas al-Sharifin ja muiden palestiinalaisten [kuolema](#), jotka myös [valheellisesti väittivät](#) olevansa toimittajia, on esitetty suuressa osassa kansainvälistä mediaa vain viimeisimpänä Israelin tekemien julmuuksien pitkässä luettelossa. Se ei ole yhtä tärkeä puheenaihe juutalaisvaltion vihollisten arsenaalissa kuin heidän väitteensä, että Israel tahallaan nälkyyttää palestiinalaisia siviilejä nälkään. Mutta väite, että Israelin puolustusvoimat kohdistaa toimittajat hiljentääkseen uutisoinnin heidän väärinkäytöksistään, on kuitenkin olennainen osa heidän argumenttiaan, että Gazan kaistalla tehdään "kansanmurha".

Siksi keskustelu al-Sharifista, jonka jäsenyys Hamasin asevoimissa oli [runsaasti dokumentoitu](#) IDF:n Gazan sodan aikana kaappaamissa asiakirjoissa, on enemmän kuin vain kysymys siitä, oliko hän laillinen kohde. Se ei myöskään rajoitu siihen liittyvään, mutta erilliseen kysymykseen Israelin päätöksestä olla sallimatta ulkomaisen lehdistön vapaata pääsyä sota-alueelle.

Lankeaminen "kansanmurhan" suureen valheeseen

Sen sijaan pääasia on, että tämän tietyn *Al Jazeera*n työntekijän ja monien muiden Stripillä työskentelevien ja monien länsimaisten tiedotusvälineiden harjoittama journalismi on osa yhtä menestyksekkäimmistä propagandakampanjoista muistiin. Todellakin, niiden voitto, jotka pyrkivät levittämään suurta valhetta Israelin kansanmurhasta, on niin ratkaiseva, että jotkut juutalaiset, mukaan lukien [merkittävät israelilaiset](#), kuten kirjailija David Grossman, ovat toistaneet sen. Havainnollistaakseen sitä, kuinka paljon Hamasin linja on juurtunut juutalaisvaltion "arvostelijoiden" ajatteluun, vasemmistolainen juutalainen sanomalehti *The Forward*, josta on *Haaretzin* tavoin tullut yhtä paljon Israelin vastaisen väärän tiedon levittäjä kuin *Al Jazeera*, [julkaisi](#) tällä viikolla artikkelin, jossa verrattiin Israelin valmistamaa nälänhädää koskevan verisyytöksen kumoamista holokaustin kieltämiseen.

Tämä ei ole muuta kuin gaslightingia, mutta sitä pidetään kuitenkin hyväksyttynä tosiasiana suuressa osassa liberaalia yritysmediaa, kuten myös marginaalisissa tiedotusvälineissä, kuten *The Forwardissa*.

[Zamir hyväksyy suunnitelmat IDF:n Gaza Cityn operaatiosta](#)13. elokuuta 2025

[IDF:n esikuntapäällikkö ilmaisee "uuden strategisen lähestymistavan"](#)¹⁴.
elokuuta 2025

[Entinen Iranin hallinnon virkamies jättää Princetonin yliopiston](#) 13. elokuuta 2025

IDF:n julkistama laaja tieto al-Sharifin yhteyksistä Hamasiin (joka heidän mukaansa oli vain pieni osa asiakirjaa, joka heillä oli hänestä ja muista Hamasin agenteista) ja sosiaalisen median viestit, joissa hän teki selväksi, ettei hän vain juhlinut terrori-iskuja israelilaisiin yhteisöihin 7. lokakuuta. 2023, mutta oli itse asiassa mukana joukkomurhien, raiskauksen, kidutuksen, kidnappauksen ja mielivaltaisen tuhoamisen orgioiden aikana tuona kauheana sapattina. Siitä huolimatta *The Washington Postin* kaltaiset tiedotusvälineet julkaisevat edelleen [artikkeleita](#), joissa väitetään, että mitään todisteita Israelin häntä koskevista syytöksistä ei ole julkistettu. Heidän linjansa on edelleen, että hän oli vain toimittaja, joka harjoitti taitojaan ja lähetti maailmalle kipeästi kaivattua tietoa sodasta, jonka Israel haluaa pitää salassa.

Seisovat kumottujen valheidensa takana

Sama pätee myös silloin, kun erityisen räikeät tapaukset tarkoituksellisesti harhaanjohtavasta uutisoinnista kumotaan. Kuva oletettavasti nälkää näkevästä

palestiinalaisesta lapsesta laitettiin [The New York Timesin](#) kanteen; Muut tiedotusvälineet osoittivat aivohalvauksesta kärsivän vauvan (jota ympäröivät hänen hyvin ruokitun näköinen äitinsä ja sisaruksensa), eikä nälkää; ja [Time-lehden](#) kannessa esiintynyt valokuva palestiinalaislapsista kerjäämässä ruokaa osoittautui lavastetuksi. Sen sijaan, että myöntäisivät tulleen huijatuiksi, *Timesin* kaltaiset tiedotusvälineet julkaisevat anteeksipyytelemättömiä minimaalisia korjauksia, seisovat virheidensä takana tai ryhtyvät totuuden jälkeisiin rationalisointiin, jotka väittävät, että heidän julkaisemansa epätarkkuudet ovat totta, vaikka ne osoittautuisivat vääriksi, kuten [The Guardian](#) teki.

On merkittävää, että al-Sharif oli osa Hamasin sotilaallista verkostoa eikä vain joku kirjailija, joka, kuten länsimaiset toimittajat, jotka ovat toimineet Gazassa siitä lähtien, kun siitä tuli itsenäinen palestiinalainen terroristivaltio vuonna 2007, joutui pelaamaan islamistiryhmän asettamien sääntöjen mukaan. Itse asiassa se valaisee koko keskustelua siitä, mitä Gazassa tapahtuu tai ei tapahdu.

Kuten suurin osa palestiinalaiseksi väitetystä journalismista, *Al Jazeera* ja muiden Hamasin agentteja ja tukijoita kirjeenvaihtajina käyttävien tiedotusvälineiden tarjoama sisältö sodasta ei ole pelkästään epäluotettavaa. Se on suunniteltu sopimaan johdonmukaiseen narratiiviin Israelin raakuudesta ja palestiinalaisten viattomuudesta. Se ei vain pyyhi pois Hamasin tekemiä rikoksia israelilaisia ja heidän omaa kansaansa vastaan, mukaan lukien sitä tosiasiaa, että terroristiryhmän toimet aiheuttivat ruokapulaa, ja että tavalliset palestiinalaiset osallistuivat lokakuun 7. päivään ja ovat olleet osa pyrkimyksiä pitää israelilaisia panttivankeina. Lyhyesti sanottuna se ei ole vähempää kuin propagandakampanja.

Palestiinalainen journalismi muistuttaa paljon Hamasin johtamaa Gazan terveysministeriötä, jonka hurjasti liioitellut uhritilastot eivät tee eroa lokakuun 7. päivään syyllistyneiden terroristiryhmien jäsenten ja siviilien välillä. Se väittää myös järjettömästi, että ylivoimainen enemmistö sodassa kuolleista on naisia ja lapsia. Tällainen raportointi on kokoelma valheita kansanmurhaliikkeen palveluksessa, jonka ainoa tavoite on Israelin tuhoaminen ja sen kansan teurastaminen, jolle lokakuun 7. päivä oli vain traileri raportoinnin varjolla.

Journalismi ideologisen prisman läpi

Ja silti, jos kuuntelee, katsoo tai lukee perinteistä mediaa, sitä kohdellaan kaikkea muuta. Kärsimys, joka valitettavasti tapahtuu sota-alueella oleville,

muuttuu Al-Sharifin harjoittaman journalismin prisman läpi Israelin viattomiin kohdistuvien hirvittävien toimien tulokseksi. Sitten he välittävät sen muulle maailmalle. Liberaalit tiedotusvälineet, jotka kaksinkertaistavat nämä valheet, vaikka ne paljastuisivatkin, tekevät sen suurelta osin siksi, että heidän henkilökuntansa on indoktrinoitu uskomaan myrkyllisiä vasemmistolaisia myyttejä, jotka virheellisesti leimaavat Israelin "valkoiseksi" sortajavaltioksi, joka on aina väärässä, ja palestiinalaiset uhreiksi joutuneiksi "värillisiksi ihmisiksi", jotka ovat aina oikeassa. Tässä ideologisessa ympäristössä konteksti on väistämättä jätettävä huomiotta.

Jos nämä tiedotusvälineet suoltavat artikkeleita palestiinalaisten nälänhädästä, vaikka [ei ole objektiivisia todisteita](#) siitä, että näin todella tapahtuu, se ei ole sattumaa, koska ne luottavat palestiinalaisiin, joiden tehtävänä on Al-Sharifin tavoin myydä Israelin mustamaalausta maailmalle. Jos he eivät raportoi siitä, kuinka Hamas varastaa ruokaa, pitää suurimman osan siitä itselleen ja sitten myy loput siviileille kohtuuttomaan hintaan, sekä hyökkää väkivaltaisesti Yhdysvaltojen ja Israelin perustaman Gaza Humanitarian Foundationin perustamiin jakelupaikkoihin, se on samasta syystä.

Silti samat julkaisut ja lähetyskanavat, jotka ovat velvollisuudentuntoisesti toimineet Hamasin stenografeina koko konfliktin ajan, kohtelevat kaikkea, mitä Israelin hallitus julkaisee Gazan sodasta, ikään kuin se olisi propagandaa. Tämä ei tarkoita sitä, että Israelin pääministerin [Benjamin Netanjahun](#) lausunnot pitäisi sokeasti hyväksyä kyseenalaistamatta. Mutta halukkuus uskoa siihen, mitä Hamas sanoo kiistäessään Israelin lausunnot, vaikka ne olisi dokumentoitu, ei perustu journalistiseen skeptisyyteen tai totuuden kertomiseen. Tämä osoittaa jonkinasteista puolueellisuutta, joka kertoo uskosta planeetan ainoan juutalaisvaltion laittomuuteen ja uskosta, että palestiinalaisten pyrkimys pyyhkiä se pois on oikeudenmukainen, vaikka sen juuret ovat kansallisessa asiassa, joka on erottamattomasti sidoksissa tällaiseen kansanmurhatavoitteeseen.

Yhtä tärkeää on ymmärtää, että vaikka et olisikaan halukas uskomaan Israelin Hamasin omista tiedostoista tuottamia todisteita, halukkuus puolustaa käsitystä, että al-Sharif oli laillinen toimittaja, on niin huolestuttavaa. Hänen julkiset sosiaalisen median tilinsä sylkivät tukea Hamasin tavoitteille. Hänellä oli myös muita yhteyksiä terroristiryhmään ja sen johtajiin. *Itse Al Jazeera* omistaa Qatar, emiraatti, joka tukee avoimesti Muslimiveljeskuntaa ja rahoittaa Hamasia.

Mutta jos uskot – kuten aivan liian monet nykyajan toimittajat uskovat – että journalismin tarkoitus on pikemminkin aktivismi kuin totuuden kertominen, ja katsot tätä pyrkimystä ideologisen prisman läpi, luulet todennäköisesti, että al-Sharifin raportoinnissa ei ole mitään vikaa. Tästä viitekehyksestä katsottuna aktiivinen yhteys terroristiryhmään ei ole ongelma, jos tunnet sympatiaa sen tavoitteita kohtaan tai sinut on koulutettu uskomaan, että israelilaiset ovat roistoja, vaikka he olisivat sanoinkuvaamattomien rikosten uhreja.

Tällä tavoin on helppo nähdä, että tämän *Al Jazeera*n propagandistin kuolemasta raportoinnissa ei ole kyse lehdistönvapauden puolustamisesta, koska Hamasin hallitsemassa Gazassa sellaista ei ollut. Se on sen sijaan toinen esimerkki siitä, kuinka suuri osa valtamediasta on hylännyt journalismin perinteiset standardit ideologisen aktivismin hyväksi.

Natsien ja Neuvostoliiton ennakkotapaukset

Ennen Internetin aikakautta journalismi oli usein puolueellinen. Tyrannimaiset hallitukset voisivat käyttää sitä edistääkseen agendojaan, vääristelläkseen totuutta ja lähettääkseen epämiellyttäviä faktoja orwellilaiseen muistiaukkoon.

Näin oli natsi-Saksassa, jossa oli juutalaisvastaisia propagandalehtiä, kuten *Der Stürmer*, sekä Neuvostoliitossa *Pravdan* ja *Izvestijan* kanssa. Näissä julkaisuissa oli ihmisiä, jotka toimivat sotakirjeenvaihtajina, mutta väittäisikö kukaan, että he olivat laillisia toimittajia nykyään? Samojen standardien pitäisi päteä *Al Jazeera*an, jonka tarinat Israelin julmuuksista ja palestiinalaisten julmuuksien kieltämisestä ovat yhtä luotettavia kuin natsien kertomukset Adolf Hitlerin joukkomurhapoliitikasta tai kommunistien uutisointi Josif Stalinin rikoksista. Silti jotenkin al-Sharifin kaltaisten levittämää Hamas-myönteistä disinformaatiota käsitellään valtavirran tiedotusvälineissä todellisena journalismina.

Näissä olosuhteissa ei ole ihme, että niin monet ihmiset, jotka kuluttavat sellaista journalismia, joka liittoutuu al-Sharifin aatteen kanssa, uskovat verenloukkauksia Israelista ja juutalaisista ja rationalisoivat tai kieltävät Hamasin kansanmurhaluonteen tai palestiinalaisnationalismin eliminaatitavoitteet.

Tällä tavalla, kuten totalitaaristen valtojen tuottaman "journalismin" vaikutuksen alaisille, uskotaan valheita ja totuudesta tulee suhteellinen käsite.

Todistamme, kuinka ideologinen ajattelutapa voi muuttaa arvostetut julkaisut partisaanien informaatiooperaatioiden halukkaiksi rikoskumppaneiksi. Monet niistä, jotka ovat kyseenalaistamatta ostaneet Israelin kansanmurhaa koskevan verisyytöksen, pitävät siitä kiinni pitkään sen jälkeen, kun totuus on laajalti tunnustettu, antaen uuden elämän vanhoille antisemitistisille trooppeille juutalaisten pahanteosta.

Huono uutinen on, että Hamasin propagandistien mahdollistama väärä raportointi Gazan tapahtumista on havainnollistanut journalismille vakavia vahinkoja. Vielä pahempi uutinen on, että tämän ideologisen viruksen saastuttamien tiedotusvälineiden tapauksessa niitä ei todellakaan voida korjata, koska perinteisten journalististen standardien hylkääminen on pikemminkin tietoinen valinta kuin virhe.

Hyvä uutinen on, että suurin osa amerikkalaisista on jo kauan sitten tullut siihen tulokseen, että heidän ei pitäisi uskoa sitä, mitä liberaalit tiedotusvälineet, kuten *The New York Times*, *The Washington Post*, *MSNBC* ja muut al-Sharifia surevat lähetys- ja kaapelikanavat, julkaisevat mistään.

Tarkkanäköiset yleisön jäsenet ymmärtävät myös, että Israelia vihaavat ja antisemitistiset propagandistit, joilla on podcasteja, kuten entinen *Fox News TV*:n juontaja Tucker Carlson ja muut äärioikeistolaiset hahmot, jotka ovat yhtä syyllisiä väärän tiedon levittämiseen Lähi-idästä, ovat yhtä epäuskottavia.

Mutta tärkein anti tarinasta al-Sharifista ja muista Hamasin hyväksi tavalla tai toisella työskentelevistä propagandisteista on se, kuinka kansanmurhaliikkeen haudottu laaja salaliittoteoria leviää. Se, mitä todistamme reaaliajassa, on sama yleinen toimintasuunnitelma, jota sellaiset hallinnot ovat käyttäneet menneisyydessä, kun ne levittivät verenloukkauksia juutalaisista oikeuttaakseen heidän rikollisen käytöksensä. On tärkeää muistaa, että natsit ja kommunistit puhuivat aina ikään kuin he olisivat olleet hyviä tyyppejä, ja että heidän uhrinsa juonittelivat säädyllisyyttä vastaan. Valheet, joita al-Sharifin ja muiden Hamasin puolustajien propagandaa tukevat tiedotusvälineet valtavirtaistavat Israelista, eivät eroa toisistaan.

Jonathan S. Tobin on JNS:n (Jewish News Syndicate) päätoimittaja.